

Szócs Géza

Párbeszéd a pokolban

– Én is szeretnék feltámadni – mondta a Halál Krisztusnak a pokolban.

– Nem. Te itt maradsz – válaszolta a Megváltó.

– Akkor maradj itt velem.

– Hogyan maradhatnék? A pokol attól pokol, hogy az Isten nélkülség helye.

– De az emléked itt marad. Az, hogy legalább egyszer itt jártál. Ezen a szombati napon alászálltál ide hozzánk. Az isten nélkülség valóságába.

– Nem Isten vagyok, csak Isten fia. Őhelyette jöttem, bevégezni a megváltás művét.

– És engem miért nem váltasz meg?

– Mert tőled kell megváltani az embereket.

– De azt én nem hagyom.

– Ezért nem támadhatsz fel. Itt maradsz örökre.

– Örökre. Igen, mert örök életű vagyok.

– Akkor meg miért akarsz feltámadni? Minek egy örök életűnek a feltámadás?

– Gondoltam, új életet kezdek.

– Hazudsz.

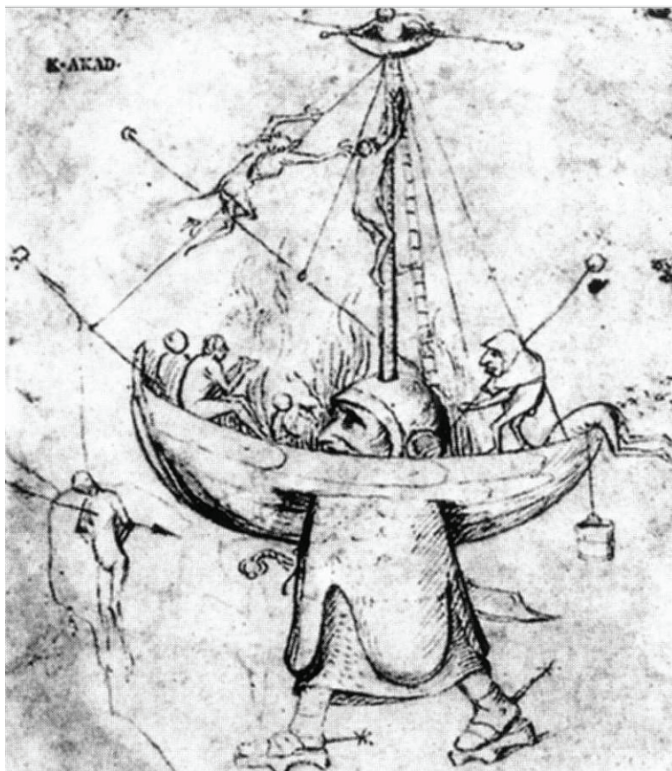
– Igen, mert én vagyok a Hazugság, a Bűn és a Halál. És ameddig van fény, lesz árnyék is. Ameddig van szeretet, lesz gyűlölet is. Te tartasz engem életben – mondta a Halál. És hozzátette: Ha itt maradnál velünk, megváltoznék. És nem lenne több Isten nélküli hely a világban. Sehhol sem. A Seol sem lenne. Nem lennénk Seol, ha teveled lennénk.

– Maradj csak, ahol vagy.

– Miért? Nekem miért nem lehet részem a szeretetből?

– Te magad mondtad. A fény attól fény, hogy létezik sötétség is. A fény hiánya.

- Melyikünk volt hamarabb? A fény vagy a sötétség, ne mondjam: a káosz? Én voltam hamarabb, vagy te meg az apád?
- Látod, ezt nem tudom. Csak azt tudom, melyikünk a fény.
- Azt ti hoztátok, igaz?
- Igen.
- Tehát én vagyok az idősebb. Hamarabb voltam, mint ti.
- Tévedsz. Azt mondod, Atyám hozta a fényt.
- Igen.
- Tehát valahonnan hozta, ahol Ő már ott volt korábban.
- De honnan?
- Hát ez az, amit soha nem fogsz meg tudni, Sátán.

Hieronymus Bosch (1450–1516) grafikája